

затова той се здраво приготвилъ да подчини тия славяни подъ властѣта си и да смаже, ако може, и българитѣ. За тая цѣль той нападналъ най-напрѣдъ на българитѣ, които го вече очаквали и ги отблъсналъ, слѣдъ което нахлулъ въ Македония и достигналъ до Солунъ. Въ тоя си походъ Юстинианъ II усмирилъ повечето отъ македонскитѣ славянски племена и прѣселилъ около 30000 души отъ тѣхъ заедно съ сѣмействата имъ въ Мала-Азия; а слѣдъ това намислилъ да се отправи повторно срѣщу българитѣ, но на връщане отъ Македония тѣ го причакали въ единъ планински проходъ, разбили и изтрѣбили войската му, та той самъ едва можалъ да се спаси съ бѣгство (въ 688 г.). Тогава византийцитѣ се принудили отново да плащатъ данѣкъ на българитѣ. Но прѣселенитѣ въ Мала-Азия славяни били заставени отъ императора да вокуватъ противъ арабитѣ, поради което 20,000 отъ тѣхъ прѣминали на арабска страна и били прѣселени въ о-въ Кипъръ, а женитѣ и дѣцата имъ, както и останалитѣ имъ съплеменници въ византийската войска били всички избити по заповѣдъ на свирепия и отмѣстителенъ императоръ. Обаче и императорътъ скоро пострадалъ. Народната глупа въ Цариградъ, недоволна отъ неговото управление, избила съ страшна жестокостъ всичкитѣ му любимци и чиновници и поставила друго на прѣстола, а той, слѣдъ като билъ обезносенъ, поради което е извѣстенъ въ историята подъ името Ринотметъ (безноси), се спасилъ съ бѣгство при хозаритѣ.

Съ снемането на Юстиниана II се започнали въ Цариградъ дълги борби за прѣстола, който заемали единъ слѣдъ другъ разни узурпатори. Отъ тия междуособици се възползувалъ наслѣдникътъ на Испериха, Тервелъ, за да издигне високо прѣдъ Византия своето царство, да го засили и да разшири прѣдѣлитѣ му.

Тервелъ (701—722). Наскоро слѣдъ възцаряването на Тервеля (въ 704 г.) забѣгналиятъ императоръ Юстинианъ II се промѣкналъ тайно въ устието на Дунава и изпратилъ едно довѣрено лице до българския господаръ съ молба да му помогне да си завземе отново прѣстола, като му обѣщавалъ, че ще му даде голѣми по-